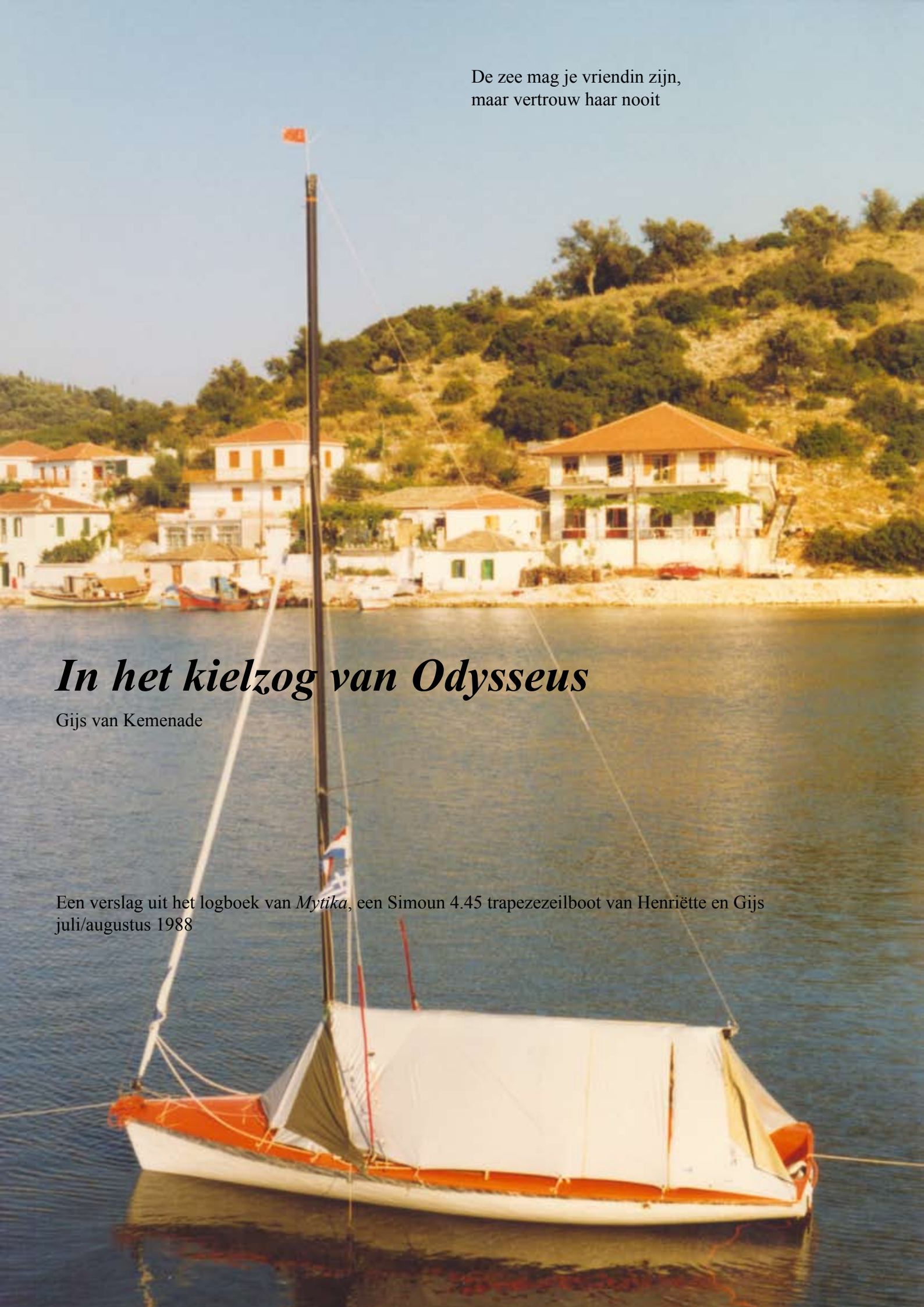

De zee mag je vriendin zijn,
maar vertrouw haar nooit

In het kielzog van Odysseus

Gijs van Kemenade

Een verslag uit het logboek van *Mytika*, een Simoun 4.45 trapezezeilboot van Henriëtte en Gijs
juli/augustus 1988

zaterdag 9 juli 1988

Het water kon ik wel van zijn blad kijken. Hij liet het vallen. Ongelooflijk!

We zitten in een piepklein plaatsje, Boùkari, op Corfu. Wat er allemaal kwam kijken voordat we hier zaten; half januari begonnen; brief naar en van Erik in Haarlem, brieven van en naar Frankrijk, tweemaal naar Haarlem, eenmaal naar Eindhoven, naar Veghel, maanden knutselen, veertien mensen om advies en hulp gevraagd, boot door het huis sjouwen, twee boeken gelezen waaronder Duxbury's Lugworm, velerlei bedrijven bezocht om de benodigde spullen te vergaren, 2800 kilometer gereden, twee bekeuringen, een vanwege de boot op de 18% helling van de Wurzenpaß en de andere vanwege een inhaalverbod dat ik genegeerd zou hebben. Ik had enkel een stilstaande auto voorbijgereden. De agenten konden het

ons bijna niet duidelijk gemaakt krijgen. Wij waren ons van geen kwaad bewust. Na veel gedoe snapten we het en kregen een boete van fl 1,50.

Ondertussen slaat de restauranteigenaar hard met een stok op een tafel. Ik wist niet wat er aan de hand was, maar Henriëtte had het wel meteen door; hij maande de krekels tot stilte.

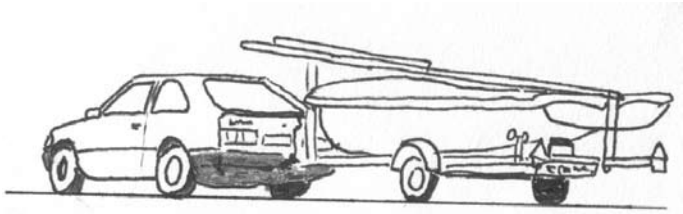

Het laatste stuk naar Igoumenitsa hadden we niet gehaald. De laatste 88 kilometer konden we niet meer opbrengen. We dachten namelijk dat het minder was. Dan maar op een terras geschoven om wat te drinken. Meteen leuk aan de gebarenpraat met eigenaar Sizis. Reuze gezellige kerel. Kinderen en vrouw werden er meteen bijgehaald. Overbuurman ingeschakeld, want hij sprak Duits en kende Breda: twee maanden in de Koepel vanwege een steekpartij. Joannis zei dat hij onschuldig was. De nacht doorgebracht op het dak van het restaurant ernaast. 's Morgens heerlijk ontbeten. We vertrokken met de uitnodiging om tijdens de terugreis weer langs te komen om er weer te overnachten.

We kwamen in een bloedheet Igoumenitsa: 47 graden in de schaduw! Je valt bij wijze van schrijven van je schoenen. Niet bekwaam om in de zon de straat over te steken. We konden het regelen niet meer laten. De afgelopen maanden hebben we steeds iets voor de vakantie moeten regelen. Hier in Griekenland gingen we er meteen mee door. De auto en de trailer moesten veilig een maand geparkeerd worden. We werden vriendelijk uitgenodigd om de auto onder een boom bij een hotel te parkeren. Toen ik de eigenaar vroeg of dit voor een maand kon, werd het andere taal. De jorgo van het hotel zei, dat het moeilijk zou zijn om een plaats te vinden. Het is immers een drukke veerbotenhaven. Dan maar op een camping. Voor fl 117,-- zouden we de auto een maand kwijt kunnen. Wel veel geld voor parkeren, maar onbeheerd achterlaten ging ook niet. De boot hadden we bij een kiezelstrandje geparkeerd om alles in orde te maken. Uren

en uren zijn we bezig geweest. De laatste hand werd gelegd aan de tent. De nodige ringen moesten er nog ingeslagen worden. Bijna alles klaar! We kwamen langs een groot huis met een aantal Griekse dames en een grote tuin met bomen. Ik erop af. Je weet maar nooit. Ik vroeg ze of ik de auto met trailer een maand in de tuin mocht parkeren. Geen enkel probleem. Afgesproken dat ik de auto de volgende morgen zou brengen.
Bijna alles was nu geregeld, zelfs een gratis parkeerplaats onder een boom en onder de hoede van een ezel.

We reden de boot kompleet met mast een stukje verder. Als een bliksemschicht bij heldere hemel voltrok het noodlot zich: we reden tegen een hooggespannen snoer! De mast kwam met veel lawaai naar beneden gedonderd. Ik wist niet wat me overkwam. Ik durfde bijna niet in de autospiegel te kijken. In een trance stapte ik uit en zag een uitgescheurd dekzeil en de mast schuin omlaag tegen de stuurboordzijde van de boot. Zouden de afgelopen maanden helemaal voor niets zijn geweest? De schade was gelukkig beperkt. Wonderlijk dat de stroomdraad heel gebleven was. De stalen voorstag was kapot. De kompashouder brengt geen geluk. Bij de voorbereidingen heb ik er wel zes moeten maken. Steeds gingen ze kapot. En wat ging er al kapot voordat de reis begon? Precies! De voorstag kon ik repareren met een korte voorstag. Met enkele r.v.s.-klemmen viel het wel mee. Die nacht hebben we niet veel geslapen. We werden steeds bezocht door de muggen met als resultaat vreselijk kriebelende armen en handen. Het allerlaatste klusje was de tent. Er moesten nog een aantal “lepeltjes” aangezet worden. Helaas kwamen we er tien tekort. In de eerste winkel hadden ze er geen, maar we kregen wel een jorgo, die ons naar een andere winkel bracht. Helaas weer geen lepeltjes. Aan de overzijde hadden we meer succes. Een oude man toonde ons zijn keuze. We kozen voor het kleinste type en het werd zorgvuldig in cadeauverpakking gedaan. Hij moest eens weten dat ik ze meteen na het uitpakken met enkele tangen ging bewerken. Vanmorgen de boot voor de tweede keer opgetuigd en de overbodige spullen in de auto gedaan. De auto naar de Griekse tuin. Ik twijfelde even. Zouden ze niet te gemakkelijk ‘ja’ gezegd hebben? Misschien kwamen ze hier wel op terug? Het tegendeel bleek waar; we werden vriendelijk ontvangen met Griekse koffie.

Hierna begon het coast-hoppen. We duwden de boot in het water, hesen het grootzeil en de fok en verlieten Igoumenitsa met een licht NWW-windje richting monding van de baai. De wind nam snel af. De spinnaker erbij leverde niet veel extra snelheid op. Bij de monding van de baai wakkerde de wind aan, maar de fok bleek gedraaid te zitten. Naar een strandje, want zo kun je niet oversteken naar Corfu. Onder belangstelling van een Griek met zijn zoontje werd het in orde gemaakt. Na een zwempartijtje vertrokken we met wet-suits en zwemvesten. De wet-suits waren nu eigenlijk om ons te beschermen tegen de brandende zon. We voerden een constante koers van 27 graden. Het was een hele tocht. Helaas hebben we niet op een horloge gekeken, dus we weten niet hoelang we erover hebben gedaan. Met behoorlijke golven is het heerlijk stoeien. Even dacht ik aan de door mij gerepareerde stag. Je gaat toch even aan jezelf twijfelen. Maar zonder problemen landden we bij Ak Voùkari. Boot op de kant en wat uitgerust. Tent en slaapspullen in orde gemaakt en op zoek naar een restaurantje. Eerst natuurlijk de verkeerde kant op. Je kon het niet even vragen. Toen we weer helemaal terug bij de boot waren, kwamen we een Engelse jeep tegen. Op enkele honderden meters bleek een tentje te zijn. *Aangekomen had ik zo’n dorst dat ik het water wel van zijn blad kon kijken.*

zondag 10 juli

Niet goed geslapen. Het was bloedheet in de tent. Om half zeven drijf je er al uit. Op het strand nog lekker uitgeslapen. Er staat een behoorlijke WWZ-wind en wanneer ik naar de schuimkoppen kijk, dan schat ik dat het Beaufort kracht 4 is. ‘s Morgens naar een terras voor koffie. Het meisje begroette ons alsof we elkaar allang kenden. Henriëtte dacht, dat ik haar al eerder ontmoet had. Het meisje praatte iedereen het terras op. Dat probeerde ze althans. Het lukte niet bij iedereen.

Bergop in de hitte om een brood te kopen. De bakker wilde ons tonnetje meteen vullen met water. Het terrasmeisje was dit overigens ook al van plan. Ik toonde de bakker de inhoud en het was hem duidelijk. Maar dat we zelf zin in water hadden, snapte hij niet. Bij de boot een Duitser ontmoet die zich niet kon voorstellen dat wij het kanaal van Corfu overgestoken waren. Toen ik hem vertelde over de verdere reisplannen, keek hij toch wat raar. Boottent en slaapspullen opgeruimd en de boot zeilklaar gemaakt.
Het ging behoorlijk tekeer. Grote golven. Tijdens het overstaggaan sloeg de voorsteven in een golf, met als gevolg dat de golf helemaal in de boot kwam. Heerlijk, zo'n douche in de hitte. Boot voor anker te Mesongi. De verleiding van de goriatiki was te groot. Ondertussen wakkerde de wind aan. De golven werden groter. Ik schatte windkracht zes, wanneer ik naar de dikke takken keek. Vanuit mijn tafelplaats had ik zicht op de boot. Ik keek of er niets uitwaaide en bewonderde "Bruce". Helaas zag Henriëtte tijdens het afrekenen dat de boot van het anker sloeg. Geen schade, maar "Bruce" had me teleurgesteld. Een viertal Engelsen hielp ons met het op de kant trekken van de boot. Dit was vanwege de flinke golven lastig. De wind ging nog niet liggen en we vroegen ons af hoe we de nacht door zouden gaan brengen. Hier in ieder geval niet vanwege de smalle strandstrook.

maandag 11 juli

Nu weet ik het wel. Het werd een avontuur met achteraf de juiste beslissingen. We hebben de boot zeilklaar gemaakt en zijn gereefd teruggevaren naar de haven van Boùkari. Door het rif maakten we voor de wind te weinig snelheid. Bij deze enorme golven kun je veel beter veel sneller gaan. De afstand was klein, maar de golven waren groot. Met hulp van enkele vissers werden we verhaald naar een geschikte plaats. De wind wakkerde verdere aan en de golven sloegen op de rots- en betonblokken te pletter. Liever die golven dan... De meest donkere visser: "Where do you sleep this night?" Ik wees hem naar de boot en zei: "Here!" Hij keek me ongelovig aan en fronste de wenkbrauwen. Wat zal hij op dat moment gedacht hebben? Een andere visser maakte zich erg druk over onduidelijke zaken. Hij vond "Bruce" te micro? De plaats van onze Simoun 4.45 misschien niets? We wisten het niet. Later kwam hij toch heel vriendelijk vragen of alles in orde was. In de schemer en later in het donker de boot opgeruimd en de tent opgezet. Nou, dat valt eerlijk gezegd niet mee. Je zit flink te pielen op een paar vierkante meter zonder licht. De tent blijft steeds met de lepeltjes achter allerlei lijntjes, schoten enzovoorts hangen.
Op het terras floot de wind onder en over de tafels heen. Volgens de vissers was het windkracht 7. Een heerlijke souvlaki ging er nu wel in. Na het terras de aardedonkere, onheilspellende nacht in. We liepen de storm tegemoet om de nacht op het water door te brengen. Het floot door het want, maar we voelden ons veilig achter de havendam. Het aan boord gaan verliep nat. Helaas glibberde ik van het dek en kwam tussen wal en schip. Lekker fris kom je niet uit die havenplomp.
Ondanks de storm heerlijk geslapen. Nu kijk ik weer naar dezelfde zee als gisteren: de stilte na de storm. De zee ligt glad en vredig. Om dit alles echt leuk te vinden, moet je toch wel heel veel om touwtjes geven. Henriëtte schreef jaren geleden al dat haar relatie met touwtjes aan elkaar hing.

De volgende stopplaats is Ak Kondrakia. Hier heeft op 7 juli een enorme bosbrand gewoed. Verschrikkelijk om te zien. De tocht hiernaar was prachtig. Flink wat wind. We moesten tegen een noorderwind opkruisen. We wisselden steeds een lang met een kort rak af. Ondertussen genoten we van het prachtige Corfu. Foto's maken is leuk, zeker wanneer je de golven door de lens van de camera in de gaten moet houden. Later kwamen we terecht op een parasolletjesstrand. Hier begint het massatoerisme. Elk half uur zien we een blik in de lucht met wit, dat bruin moet worden.

dinsdag 12 juli

Een heerlijke nacht gehad. Op een meter van de waterlijn hoorde je de zee zelfs niet. Alleen het heerlijk kabbelende water. Voor ons is het hier paradijselijk. De poging om het Grieks-Engelse weerbericht te beluisteren mislukte. Uit niets kon ik opmaken dat het om het weer ging. Tot nu toe hadden we geen klachten over de boot. Helaas ontdekte Henriëtte wat water in het bakboordkuipluik. Op zich niet erg, want dit ons voedselluik. Het eten zit in blik of het is waterdicht verpakt. De andere luikjes zijn gelukkig echt waterproof. De zakken tussen de schalen van de boot zijn groot genoeg om alles droog op te bergen. Tijdens het zeilen besef je nauwelijks dat er zoveel "vracht" in het "ruim" zit. Het enige dat nog ontbreekt, is de Griekse vlag. We vertrokken toen de eerste toeristen kwamen. Met een lichte NNW-bries naar Corfu-stad. We schoven langs duizenden hotelkamers. Naar de Marina van Corfu-stad. Aan de havenmeester toestemming gevraagd en gekregen. We lagen temidden van grote en zeer grote jachten. Opvarenden keken verwonderd naar ons notedopje. Bij een kleine jorgo vielen de oogjes er zowat uit toen hij hoorde dat we uit Igoumentisa kwamen. Schuin tegenover ons lag de "Zolana", een grote tweemaster van de familie Niarcharos. Michael Hiss, een lid van de crew, vertelde ons dat het schip met alleen de bemanning uit Monte Carlo kwam. "No sailing, constant full speed with the two engines". Hij was erg enthousiast over onze reis.

woensdag 13 juli

Het leven in de marina van Corfu beviel uitstekend. Michael van de "Zolana" nodigde ons uit om aan boord te komen. Schoenen uit en barrevoets het dek betreden. Helaas was het bezoek van korte duur want er kwam een tender aan. Aan boord bevonden zich enkele familieleden van Onassis. Zij waren slechts enkele minuten aan boord. Enkele instructies werden er gegeven. Het schip moest koers zetten naar Kefalonia. Weer alleen met de bemanning. De familie ging terug naar het jacht "Atlantis II". In Corfu naar de oude haven. Er moest een nieuwe, dikkere voorstag gemaakt worden. De stag heb ik bij de zeilclub gemonteerd. De vrouwelijke leden van de club hadden erg veel interesse. Zij gaan met hun "420"-zeilboten nooit verder dan enkele zeemijlen. Corfu is erg mooi. Vierhonderd jaar Venetiaanse overheersing zijn duidelijk te zien in opbouw en bouwstijl van de stad.

donderdag 14 juli

Afscheid nemen van mensen die je ontmoet is niet leuk, maar het hoort nu eenmaal bij reizen. Michael ontvangt ons verhaal en hij stuurt ons een verhaal van de afgelopen vijf jaar. Vijf jaar zwerven, wat een heerlijke gedachte.
De haven uit en naar Kanoni; het meest gefotografeerde kapelletje van dit eiland. Het was zowat windstil. Ondertussen maakten we wat foto's van de vertrekkende "Zolana". Dit dachten we want we draaiden een fotorolletje van 24 opnames rustig door tot 36. Je moet dan niet gek kijken wanneer je een aantal foto's niet ontvangt.
We kregen een sleepje aangeboden door enkele Italianen in een rubberboot. Leuk natuurlijk, want peddelen is ook niet alles. Lijn door het oog op de boeg en het touw goed vasthouden. Het ging enkele meters lekker maat toen begon het motortje te pruttelen. Even later boden wij een sleepje aan. Peddelend gingen we uiteen.

Vrijdag 15 juli

De zon brandde wederom. Homerus zou schrijven dat de god Helios ons scherp in de gaten houdt.
Ik zal eens een opsomming geven van de enorme vracht die we vervoeren.
Luik voorpunt: slaapzakken, luchtbedden en pompje, reservepeddel, borden en een pannetje, enkele spelletjes, reservebatterijen, radio, zeekaarten en logboek
Waterzak stuurboord kuip: long john, regenpak, trapezebroek, surflaarzen, zwemvest,tonnetje met twee camera's, flippers,
Waterzak bakboord: kuip:surfpak/ regenpak, surflaarzen, zwemvest
Zak met spinnaker
*Luikje stuurboord kuip:*kleding voor een maand
Luikje bakboord kuip: noodrantsoen bestaande uit aardappelpuree, gedroogde groente, en blik nasi-goreng, enkele rollen droge koekjes, rijst, macaroni, leverpastei, peper, zout, koffie en filter bekers filmrolletjes zakje met lijm en reserve-onderdelen bestek reservegas.
*Luikje bakboord dek:*vuurpijlen
Dektent en voorpunt: gereedschap, duikbril en snorkel reserve-ankel en 30 meter lijn , drie boeken campinggasbrander
Tegen de spiegel: emmer met "Bruce" endertig meter ankerlijn, twee stootwillen, watertank met tien liter water en twee bidons.

We voeren een koers van 15, 14, 13, 12, 11, graden van Benitsa naar Ak Levkummi. We voeren geen constante koers van bijvoorbeeld 12 graden in verband met eventuele windstiltes. Bij de landtong van Ak Levkummi wakkerde de wind behoorlijk aan. Ik schat kracht 4 Beaufort.
Levkummi is een heel eenvoudig havendorpje met voornamelijk witte huisjes, een witte kade en witte bootjes in het water. Een schitterend totaalzicht.
Enkele vrouwen zaten bonen uit te zoeken. Een ander zat stro of riet plat te slaan. Helemaal niet toeristisch. Wat een verschil met Corfu-stad. Goed eigenlijk dat toeristen lekker op een kluitje blijven zitten. De jorgo's zaten gezellig op een rijtje te vissen. Alleen het kleinste jongetje had een probleempje. Het haakje zat vast aan zijn broekje. Blij ging hij op de rand van de kade zitten toen het angeltje er uit was.
Wat een vrijheid hebben we op dit moment. We "coast-hoppen" maar raak. We kijken wel waar de wind ons brengt. Het landschap is hier weer totaal anders. We zitten in een moerasachtig laag gebied. Er wordt hier veel maïs verbouwd.

zaterdag 16 juli

In het dorp leek het alsof de tijd stilstond. Ik kon me goed voorstellen dat een ezel hier een belangrijk bezit is. Voornamelijk oude vrouwen vervoerden met deze muildieren enorme hoeveelheden hooi en takken. De kerels hielden zich voornamelijk op in de kroeg.

Alvast een koers uitgezet naar Paxi. Wanneer de omstandigheden gunstig werden, zouden we de oversteek

maken. Voor de laatste maal naar het dorp. We belandden in een begrafenisstoet. De treurenden gingen een smal pad in en de clericalen schoven meteen op het terras. Tussen het water en de pils keek ik naar de zwarte bakkersmutsen met het platte dak. Papas worden ze hier genoemd. Schitterende kerels om te zien. Lange grijze baarden sieren de misschien wel wijze koppen. Soms leek het een openbare biecht op het terras. Allerlei dorpelingen kwamen voor een kort praatje.

Waterleidingen hebben ze hier niet. We zagen allerlei vrouwtjes met water sjouwen. De één was vriendelijk, de ander minder. Zomaar ineens pakte een oud vrouwtje de hand van Henriëtte en lachte haar vriendelijk toe. De jorgo's kijken hier niet naar Sesamstraat of zoiets. Nee, ze zitten lekker op een rijtje te vissen.

zondag 17 juli

Paxi was het reisdoel. De enige koers die ik echt uitgerekend heb, hebben we niet uitgevoerd. We kwamen aan bij Kaap Kavos. Het ging hier flink tekeer. Een kaap omzeilen gaf wel vaker problemen, maar deze keer lukte het niet. Het was eigenlijk ook te laat om nog naar Paxi te zeilen. Er stonden twee verschillende stromingen en flink wat wind. Dit kwam iets ten zuiden van de kaap bij elkaar. We draaiden allerlei kanten uit. Ongunstig dus. We besloten om naar het vastenland te zeilen. Sivota Nisoi werd het nieuwe doel. We voeren snel met de wind half. In de buurt van de scherpe rotsen aan de overkant wisten we even niet waar de haven zou zijn. Er was er volgens de kaart een, maar er lagen veel kleine eilandjes voor. Vanuit de zee is niet te zien wat een eiland is. Een vissersbootje bracht duidelijkheid. Een terugkerende vissersboot gaat altijd naar een haven. Er achteraan dus. Het was een snelle oversteek en dan is het zaak dat je geconcentreerd zeilt. Het uitpuffen op het strand en de pilsjes op het terras waren toen toch wel erg lekker.

maandag 18 juli

Op weg naar het volgende reisdoel. Een doel noemen hadden we afgeleerd. We gingen in ieder geval in de richting van Parga. Aanvankelijk was er weinig wind. We zagen een andere kleine zeilboot. De eerste sinds die van de zeilclub van Corfu. Hij had helaas geen wind. Wij hadden nog wat kielzog, dus we gingen vooruit. Later was het omgekeerd. Wij gingen naar een strandje met een flinke branding en we zagen hem met meer snelheid. Met Henriëtte gewed om een fles wijn. Zij dacht dat we verder waren dan dat ik dacht. En ja hoor; ze had gelijk. Ineens begonnen de vlaggetjes te wapperen. De Griekse vlag hadden we in een eenvoudig winkeltje in Corfu gekocht. Er was heel wat gebarentaal voor nodig.
Met een vracht kleine steentjes kwamen we door de branding. Met grote golven voor de wind naar Parga. Het strandje bleek Kaap Paramithias te zijn. We lieten ons op de grote ruggen naar Parga voeren. Foto's gemaakt tussen de muren van water. Heerlijk. Op een bepaald moment zagen we een aantal jachten tussen de rotsen verdwijnen. Een haven! Van een Deen hoorde ik later dat zich in deze buurt het rijk van Hades bevindt. We kwamen in de grote baai van Parga. Even scherp aan de wind in plané de haven doorgescheurd. Dit was helemaal geen show, maar de valwinden zorgden wel voor een dergelijke spectaculaire aankomst.

Tijdens het slaapklaar maken van de boot kregen we bezoek van verschillende mensen. De eerder genoemde Deen kwam lekkere stukken meloen brengen.
Even later kwam een Griek die ons wist te vertellen dat hij ons eerder op zee gezien had. Hij was de eigenaar van die andere zeilboot. Hij dacht zeker te weten, dat wij een motor moesten hebben. We gingen immers vooruit en hij niet. Hij had ons met een verrekijker bespied en toen hij constateerde dat wij echt geen motor hadden, werd het hem te veel. Hij kon het niet uitstaan. Hij woonde in een huis op de helling van de baai. We werden uitgenodigd. Later hebben we bij hem en plein publique gedoucht.

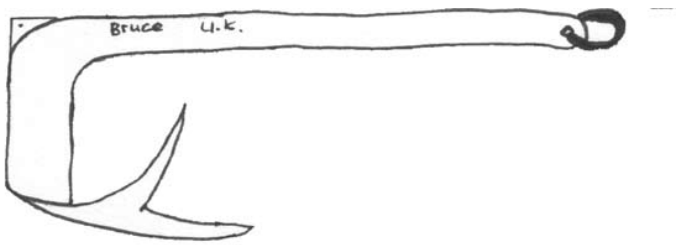

dinsdag 19 juli

Parga is een stad tegen de rotsen aangebouwd. Mooi om te zien, alleen denken daar meer mensen zo over. Erg toeristisch dus. Met ruime wind voeren we in de richting van Preveza. Grote baaien staken we over, met veel stranden en dus voldoende vluchtmogelijkheden bij slecht weer. De spinnaker gezet en urenlang zeer comfortabel gevaren. Bij Kanali zagen we een mooi zandstrand. Het was al laat, dus dit zou de overnachtingsplaats moeten worden. Preveza was nog te ver. Het duurde lang voordat we het strand bereikt hadden. Op het laatste moment haalde Henriëtte de spi weg en toen zagen we een enorm probleem. Het was geen zandstrand maar het waren kiezelsteentjes. Dit is geen punt, maar onze boot ging recht op het beton af! Wat was het geval? Onder de waterspiegel bevonden zich betonplaten. We konden niet terugkeren naar de zee. Ik sprong uit de boot en kwam met mijn blote voeten op de scherpe beton. Ik probeerde de schade aan de boot te beperken, maar het werd al bijna een prooi in de branding. Op een gegeven moment kwam de boot schuin in de branding en alles kwam op mij af. Ik bleef in het beton steken en toen had ik ANGST en nog eens ANGST dat ik mijn benen zou breken. Verschrikkelijk! Met grote moeite kon ik de voorsteven in bedwang houden door hem recht in de golven te leggen. Zo kon ik tenminste de golven weerstaan. Ondertussen keek Henriëtte naar een manier om de boot aan land te krijgen. Het viel erg tegen. Je was steeds bezig geweest met veiligheid en nu zou de reis stranden op het beton dat niet op de kaart te vinden is. Een ernstige fout op de kaart, want dorpsbewoners vertelden ons later dat de Duitsers deze platen in de Tweede Wereldoorlog gelegd hadden. Er was dus voldoende tijd om de kaart aan te passen.

woensdag 20 juli

Vanuit de tent kijken we naar de betonplaten in de zee. We vragen ons af hoe we weer op zee kunnen komen. Als ik naar mijn voetzolen kijk, tel ik links zes sneden en rechts zeven. Enkele zijn flink diep. Met mijn knie valt het mee, al is deze toch wat stijf. Henriëtte heeft een flinke blauwe plek op haar knie. Waar zijn we toch mee bezig? Kunnen we niet gewoon twee weken in een flatje aan de Spaanse kust gaan zitten. Lekker zonnen en bakken en bruin naar huis. Dit laatste is niets voor ons.
Ik had de betonplaten voor vertrek zwemmend onderzocht. Er bleek een vrij smalle geul te zijn. Met behulp van enkele Grieken probeerden we het. Het was een heel avontuur, maar Poseidon was ons gunstig gezind. Met de neus in de wind moesten we recht vooruit. Net voorbij een smalle spleet snel afvallen, zwaard omlaag, grootzeil aantrekken en weg. Het was spannend, maar het lukte. Met veel wind scherp naar Preveza. We waren toch wat aangeslagen door de gebeurtenissen en we besloten om bij het eerste dorp te landen. Vanaf nu de surflaarzen aan!
Mytika was de plaats waar de wonden zouden moeten genezen. Op het strand bleek dat de boot wel degelijk schade opgelopen had. Drie scheuren van ongeveer toen centimeter en één van enkele centimeters. De eerste de beste Griek had al een vriend die in de scheepsreparatie zat. Geen probleem dus. Alleen kwam Dimitrios zijn afspraak niet na. Dan maar zelf de zaak organiseren. Het dorp was zo klein dat er enkel een slager en een bakker waren. De stad Preveza was tien kilometer verderop. We spraken af dat ik alleen naar Preveza zou liften. In het dorp was een terras, dus eerst koffie. Aanvankelijk zaten we samen aan een tafeltje, maar we werden al snel uitgenodigd om bij een stel Griekse kerels aan tafel te komen. Probleem besproken en George Kakiuzis bood meteen aan ons naar Preveza te brengen. Toen ze later op het strand de boot zagen, reageerden ze zeer verwonderd. Ze keken naar de kleine boot en snapten er helemaal niets van 4.45 meter? En dan de zee op? Zij waren als de dood voor de zee. De vissers gingen alleen de zee op omdat het moest, maar anders kwamen ze er nooit. Met George naar Preveza en afgesproken dat de vertegenwoordiger van Tefas ‘s middags op het strand zou komen kijken. Hij was keurig op tijd. De schade zou hij voor 700 gulden repareren. Tijdens het gesprek stond Timoleon Papas naast me en hij

zei in het Italiaans dat het veel te veel geld was. Met de vertegenwoordiger afgesproken dat ik hem terug zou bellen. Timoleon vertelde me later dat het belachelijk veel was. Hij zou het voor 70 gulden aan materiaal repareren. Hij was een 63-jarige wever die al twintig jaar met polyester werkte. Diezelfde middag begonnen we aan het karwei. Samen druk in de weer. De belangstelling van de Grieken was enorm. Henriëtte telde er zeventien om de boot. Het gevolg hiervan was, dat het hele dorp het over onze reis en over Tefas had. We waren het gesprek van de dag. 's Avonds op het terras leken we wel Odysseus, die vertelt over zijn vele omzwervingen op zee. Alleen was Penelopee bij mij op de boot. Later op de avond werden we bij Timoleon uitgenodigd. Het is op zo'n avond toch wel heel erg jammer dat we geen Grieks spreken. Ik heb vergeten het te te vermelden, maar het was ondertussen donderdag 21 juli.

vrijdag 22 juli

Mytika is klein en de sociale controle is groot. Het is vreemd dat iedereen ons hier kent. We zijn nog maar net hier of we worden herkend, begroet en uitgenodigd.
Vanmorgen vanuit mijn slaapzak genoten van een zeilende visser. Hij vertelde me dat hij de enige in de wijde omtrek was die nog zeilend viste. Hij was een 81-jarige gepensioneerde zeeman. Hij had het over Rotterdam 1936. Leuke kerel. De enige die vertrouwen in onze boot had.
Timoleon voelde zich bijna beledigd toen ik hem extra geld wilde geven. Daar doen de Grieken het niet voor. Ik vertelde hem over mijn verhaal en ik sprak met hem af dat ik het hem in het Engels op zou sturen. Andreas Raptis van het terras zou het vertalen. (Straatnamen kennen ze niet in dit dorpje. Met 700 inwoners is dat ook niet nodig. Je noteert gewoon de naam en het dorp en het komt aan.)
Mensen op straat vroegen steeds of de boot al in orde was. Een opmerking over Tefas hoorde er dan ook steeds bij. We werden bij verschillende mensen uitgenodigd. Het is leuk wanneer iemand zijn genegenheid voor je toont, maar wanneer dertig tot veertig mensen dit per dag doen, dan wordt het toch te veel.
's Avonds wilden we wat wandelen: "Deze straat?" "Nee, want hier kennen we iemand." "Deze straat?" "Nee, hier kennen we ook iemand." De derde straat (er waren er maar drie) namen we. De wandeling was kort, want we kwamen langs het huis van Agatha Mpeintari. Wisten wij veel dat zij in deze straat woonde. Het was reuze gezellig, maar een maïsbarbecue sloegen we af. We moesten nog naar Apostolis

Raptis. Met een grote zak vol tomaten gingen we weer weg. Wat moesten we met al die tomaten? We kregen er veel te veel van. Helena Raptis kon het niet uitstaan dat ze niet met ons kon praten. Haar zoon Andreas vertaalde steeds, maar hij was er niet altijd. Op een gegeven ogenblik ging ze ons Grieks leren: trapezi,porteri,boukari, tenda. lelumdi. Dolle pret bij het nazeggen. En flink wat belangstelling van de andere mensen op het terras.

zaterdag 23 juli

Andreas had ik een zeiltochtje beloofd voor het vele vertaalwerk. Op zee was hij maar stilletjes. Later vertrokken we. Het was nog vroeg, het was nog rustig. Op zee kwamen we bij van alle leuke, gezellige indrukken in Mytika. Onvoorstelbaar. Ik had Apostolis nog beloofd dat ik hem vanuit Nederland tomatenzaad op zou sturen. We dachten terug. De Grieken keken steeds naar de zwaardkast in de bodem van de boot. Toen de boot omgedraaid lag, kon je natuurlijk de spleet heel goed zien. Ze moesten er allemaal eens aan voelen. Ik legde de werking van de carina (het zwaard) uit, maar toen moesten ze er nog niets van hebben. Een boot met de brede spleet in het midden moet toch altijd zinken?

De reis naar Lefkas was volgens velen gevaarlijk. Er bevonden zich namelijk zeer veel stenen en rotsen op dit traject. De kaart gaf dit wel aan. Maar het vertrouwen in de

kaart was verminderd. Met een aflandige wind verlieten we Mytika. Rond elf uur even rust op zee, want toen draaide de wind naar ZZW. Dit hadden we van de zeilende visser gehoord en brachten het meteen in praktijk. Het werkte prima. Na het draaien van de wind een behoorlijke wind. Flink uithangen en ver de zee op. Henriëtte kon net niet in de trapeze.
Tijdens deze tocht heb ik een behoorlijke navigatiefout gemaakt. Op mijn kaart stond het gebied tot en met het kanaal van Lefkas. Het gebergte ten westen van het kanaal had ik niet voldoende bestudeerd. Ik kende de contouren dus niet. Het gevolg was dat we na een schitterende tocht veel en veel te ver uitkwamen. Dit wisten we aanvankelijk niet, maar dat we ons totaal niet oriënteren, zei voldoende. Een flinke stuk terug. Met de spi is het vrij snel weer goed. Op zee zagen we een flottielje. Het waren net kleine eendjes bij moeder eend. Keurig streken ze een voor een het zeil en gingen naar het kanaal. Geef mij onze vrijheid en ons avontuur maar. De brugwachter, die ons allang gezien had, vertelde dat het mogelijk was om door het kanaal te zeilen. We hadden geluk: de wind in de rug, dus met spinnaker het kanaal door. Stel je voor dat de wind niet gunstig is. Vijf mijlen peddelen is niet bepaald aantrekkelijk. Aankomst op Lefkas in het plaatsje Nidri.

zondag 24 juli

Snel weg uit deze toeristenkolonie. Het enige waar men interesse in had, was je poen. Op "weg" naar eiland nummer zoveel. Het eiland van de familie Onassis. Skorpios is een paradijs. Er werd verteld dat er van alle bomen op aarde minstens één exemplaar hier staat. Ik kon me dat niet voortstellen, alleen al gezien het klimaat. In één van de havens geankerd en heerlijk gezwommen. Het strand was openbaar, maar de rest van het eiland was verboden gebied.
De reis werd voortgezet. We voeren tussen Meganissi en Lefkas. Het zeilen tussen berghellingen leverde wisselende winden op. Poros is een klein plaatsje met voornamelijk Italiaanse toeristen. De armada van rubberboten lag 's avonds voor het strand gemeerd. Lekker snel, lekker macho. Twee jongens met een Sun-Fish zeilbootje hadden bijzonder veel belangstelling. 's Avonds met ze gegeten. Een Italiaan heeft zo zijn eigen reisgewoontes. Meestal aan de luxueuze kant. "Dov' e' la valigia nella barca?" (Waar zijn de koffers in de boot?)

maandag 25 juli

Na wat fotografeerwerk van de Italiaanse jongens zijn we vertrokken. We wilden naar Fiscardo op Kefalonia zeilen, maar we hadden de wind precies uit die richting. Het waaide erg hard en er was een zeer sterke stroming. Dan maar via Arkudi naar Ithaki. We voeren een koers van 180 graden naar Arkudi. Erg langzaam, ondanks de harde wind. Wat wil je, opknokken tegen een flinke stroming. Na het nodige kwamen we in Arkudi. We besloten om het eiland heen te varen, want aan de lijzijde hadden we in ieder geval minder stroming. Nog voor het ronden van de noordelijke kaap ging Henriëtte in de trapeze. Het ging snel, maar ik had nog de gelegenheid om wat foto's te maken. Voorbij het eiland full speed in plané naar Ithaki. Nu was ik niet meer in staat om foto's te maken. Het zou mooi geweest zijn. Het ging steeds harder waaien. Henriëtte constant in de trapeze en ik er helemaal uit.
Flinke grote, geweldige golven; het maakte met deze snelheid niets meer uit. Als een komeet schoten we erdoor- en eroverheen. Ik trok me rot aan de grootschoot. Soms moest ik hem wel eventjes vastzetten om wat te kunnen rusten. Maar wanneer je de grootschoot vastzet, heb je minder controle over het zeil met betrekking tot de wind en de golven. We spoten in de richting van Ithaki. Een grote veerboot uit Italië zag ik aan stuurboordzijde. Wat te doen? Er voor? Er achter? We hadden zoveel snelheid dat het mogelijk moest zijn om hem aan de voorzijde te passeren. Rustig gaan liggen wachten was in deze golven ook niet alles. Henriëtte wist van niets. Het ging achter haar

rug om. Toen we de boot voorbij waren, zei ik dat ze even om moest kijken. Ze schrok even van het gevaarte. Even later wilde ik achterlangs een Italiaans jacht varen. Maar deze dacht er kennelijk hetzelfde over. Plotseling wendde hij zijn koers; hij kwam rechtop ons af! Hij draaide snel door en ging achterlangs. Later hoorde ik dat de wind 22 knopen geweest was, dus windkracht 6 Beaufort. Richting de haven van Frikes. We dachten dat we het rustig aan konden doen, maar zeer harde valwinden verhinderden dit. Frikes ligt namelijk aan de voet van twee berghellingen. Een windtunnel gaf de nodige wind en van de helling kwam ook het nodige. Kortom het draaide alle kanten uit. We zagen een klein bootje plat gaan. En daar gingen we zelf! PLAT in de haven van Frikes. Je zeilde tien voet zonder wind, tien voet met zeer harde wind, tien voet weer zonder wind. Henriëtte had eigenlijk steeds voor enkele seconden in de trapeze moeten gaan. Dat is onmogelijk. Plat. De boot kenterde helemaal door en na een worsteling met lijnen en zeilen kwamen we weer boven water. Henriëtte zat nog vast aan de trapezehaak en dat was geen pretje onder water. We trokken de boot gemakkelijk weer recht, maar deze ging even gemakkelijk weer plat. En kenterde voor de tweede keer door. Henriëtte ging op het zwaard zitten en ik streek de zeilen. Ik wilde naar de kant peddelen, vijftig meter schatte ik, maar toen kwam Fiona Weeds met een motorbootje. Zij bood ons een sleepje aan. Fiona werkte voor een Britse toeristenorganisatie. Dit had tot gevolg dat alle toeristen en ook Grieken in een mum van tijd op de hoogte waren van onze reis. We werden prompt uitgenodigd voor een nachtelijk feest. Het begon om twaalf uur in het huis met een parasol. Aan deze uitnodiging was een tweede verbonden. Een douche! Heerlijk om je zoute kop eens lekker af te spoelen. Henriëtte had sinds Parga haar haren niet meer kunnen wassen. Dit heeft verder geen uitleg meer nodig...

Voor de douchepartij ging ik naar een jacht in de haven. Ik wilde weten hoe hard het gewaaid had. Een jacht met Amerikanen. I'am Dick Cooper from California. I've seen you before! Wat bleek? Zij hadden ons volop in actie op zee gezien. Toen kon het niet meer stuk. Dick, Dr E. Venstrom, Tom en Juliana van Duren waren een en al enthousiasme. Ze vonden het zo spectaculair. Etcetera, etcetera. Amerikanen zijn goed in overdrijven.

dinsdag 26 juli

Wederom het terras. En aanschuiven bij Carl, Dick “mother” Cooper, Tom en Juliana. We werden uitgenodigd om met hen te ontbijten. Ze hebben wat afgefotografeerd. Aan tafel, bij de vuurtoren, bij de boot. Ze hebben nu vast een saaie fotoreportage. Dick had een aardig boekje over allerlei Griekse havens. Hij zou een exemplaar vanuit Amerika opsturen. Als we ooit in de buurt zouden zijn, dan moesten we zeker even aankomen. (Even in de buurt!!)

Vanmiddag zijn we naar Stavros gelopen. Volgens de geleerden is hier Odysseus aangekomen na zijn vele omzwervingen. Het werd tijd dat we Frikes verlieten. We werden te bekend in dit kleine dorpje. Na het feestje van de nacht tevoren werd het helemaal te dol. Ze kwamen al naar ons toe in de trant van:” I’ve heard that you are one of the famous sailors.” Ik vroeg hem wie dat vond. “Everyone in the village!”
Water halen was er ook leuk. Ik vroeg in een winkel of ik mijn watertank kon vullen. Ik moest eerst een buitentrap op. Boven kwam er een oude, gerimpelde Ithakaanse vrouw die een hoger gelegen deksel oplichtte. Trechter op de tank en met een puts haalde ze water uit een hele diepe waterput. Lekker gegeten. Weer wat problemen.
We hadden de boot te kort afgemeerd. Opeens kwamen er grote golven in de baai en het gevolg was, dat de boot vol water stond. Waterdichte luikjes zijn leuk, vooral wanneer je ze dichtdraait. Dit laatste ontbrak er helaas aan. Dit was ook het leven van de “famous sailors”. Slapen in de boot was onmogelijk. Alle kamers waren verhuurd dus we zochten een slaapplaatsje achter een gebouwtje op de kade. Toen we lagen, kwamen twee honden de rust verstoren. Toen ze maar lang genoeg bleven blaffen, wilden we wel vertrekken. Een smalle houten kade bood een oplossing. Maar echt goed slapen was er niet bij. De vissers gingen ‘s nachts en ‘s morgens heel vroeg vissen en dat ging ook allemaal over die smalle houten kade.

woensdag 27 juli

Henriëtte werd een echte moordzeevrouw; urenlang in de trapeze, bruin, gebleekt zout haar dat in weken niet gewassen werd, slapen op harde planken van een aanlegsteiger.

CAPTAIN'S CABIN
ΦΙΣΚΑΡΔΟ
Τηλ. (0674) 51-474
ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
№ 3532
Α.Φ.Μ. 20314587
Α. ΜΑΤΣΟΥΚΗΣ
ΔΙΠΛΟΤΥΠΟ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ

Op tijd weg. Via Marmaka Pt en de Aphales Bay naar Kefalonia. We moesten ons heel goed oriënteren op de kaart, maar gelukkig was Fiscardo daar de enige plaats in het noorden met een lichtbaken. Het was leuk om na vijf jaar weer terug te zijn in deze zeilershaven.

Henriëtte voelde zich niet lekker, dus maar een ziekenboegje ingericht. Dit werd de haven van de Nederlanders. Een OCC-flottielje was hier na ons aangekomen. Die Nederlanders moesten altijd commentaar leveren. Voordat je de kans had om je tentje op te zetten, hoorde je al: "Ik zou niet zo op het strand slapen; ik zou een tentje meegenomen hebben".

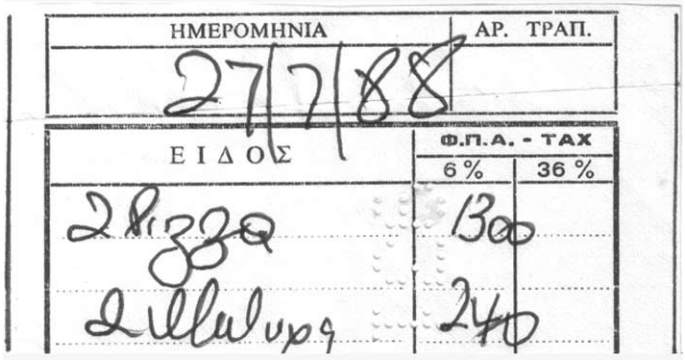
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ | ΑΡ. ΤΡΑΠ.
27/7/88
ΕΙΔΟΣ | Φ.Π.Α. - ΤΑΧ 6 % | 36 %
2 Pizza | 1300
2 Ouzo | 240

Mens, als jij straks je buikje vol hebt en je gaat terug naar de boot dan zul je een tentje zien. Henriëtte was nu echt ziek. Ze kwam het luchtbed niet af. Op het terras OCC-gangers ontmoet. Het was gezellig, al snapten een kerel niet dat ik geen briefing had bij "Captain's Cabin".

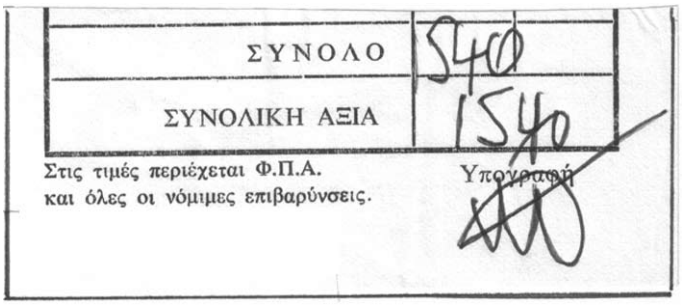
ΣΥΝΟΛΟ 540
ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΑΞΙΑ 1540
Στις τιμές περιέχεται Φ.Π.Α. και όλες οι νόμιμες επιβαρύνσεις.
Υπογραφή

Verder een dag in de verzorgende sfeer. 's Avonds ging het wat beter met de patiënte en een flesje witte wijn op de witte klippen van Fiscardo ging er wel in. Vijf jaar geleden sliepen we hier.

vrijdag 29 juli

Met schrik kijk ik naar de datum. Het gaat toch heel snel. Je denkt veel tijd te hebben, maar voor je het weet, zit je

weer op je werk. Heerlijk voor de wind van Fiscardo naar Sami gespinnakerd. Aan bakboord Ithaki en aan stuurboord Kefalonia. Een flinke tocht, maar door de spi hebben we om beurten een dutje kunnen doen. Sami was helemaal vernieuwd. Een grote betonnen boulevard in aanleg. Alles werd in gereedheid gebracht voor de te verwachten toeristen. Het was erg leuk toen we de baai van Sami ingingen. Juist

op dat moment kwam de veerboot uit Patras. Zo kwamen we hier vijf jaar geleden aan.

zaterdag 30 juli

Daar zaten we dan. Weer op Ithaki, baai Well. We vertrokken die ochtend met veel wind. Henriëtte met trapezebroek gewapend op de luchtkast. Maar helaas, de Zefyros, zoals Homerus het schreef, de noordwestwind, waait niet ten zuiden van Ithaki. De hoge bergen vormen een natuurlijke belemmering.
We zitten nu op het grote onbewoonde zuidelijke eilandgedeelte. De noodrantsoenen zijn nu welkom. Op een verlaten strand, ver van de bewoonde wereld, smaakt nasi-goreng uit blik even lekker als bij een sjieke Chinees.
Geduld en nog eens geduld. Urenlang bakken in de hete zon en geen zuchtje wind. Elke meter telt.

zondag 31 juli , maandag 1 augustus

De nacht kon beter. Op een gegeven moment voelde ik een glibberige, prikkelende zeemiljoenpoot op mijn benen. Ik sprong de tent uit, Henriëtte verschrikt achterlatend. Ik pakte de zaklamp en doorzocht de gehele tent. Soms is de grens tussen droom en werkelijkheid vaag, maar de miljoenpoot bevond zich toch in het land van mijn dromen.
Even later maakte Henriëtte mij wakker. “Er zitten hier ratten!” Weer met een zaklamp gewapend mijn bed uit. Nu de omgeving van de boot onderzocht. Niets te bekennen.
Twee dagen hebben we peddelend, bakkend, zwemmend doorgebracht, want er was geen wind. Je moest oppassen dat dit je moreel niet aantastte. Na veel gedoe kwamen we in Port Vathy, de hoofdstad van Ithaki. Een leuke avond in

de anonimiteit.

dinsdag 2 augustus

Atoko stond al voor de vierde dag op ons reisprogramma, maar helaas hebben we het vanwege wind en stroming niet meer bezocht. Met een redelijke wind verlieten we de schitterende baai van Vathy. Van een botenverhuurder hoorden we, dat het hier verschrikkelijk kon spoken; valwinden van verschillende hellingen. De wind viel al snel weg, dus maar naar een vanuit het land onbereikbaar strandje. Om vijf uur stak de wind op. Boot snel vaarklaar gemaakt en weg. Wederom richting Atoko. Het was een rare noordenwind. Op halve wind naar het eiland, ongeveer 12 zeemijlen varen. Hoge golven en een krachtenloze wind. Elke golf pakten we met de boeg van de boot. Gezien het

late tijdstip (17.00 uur), de snelheid (laag) en de afstand (12 mijl) besloten we de reis af te breken. Even overwogen we om naar Kioni te varen, maar dit ging ook niet snel genoeg. Terug naar het onbereikbare strand. Hier een heerlijke avond gehad. Hout sprokkelen, kampvuur aanleggen, zelf natuurlijk weer koken. Deze keer in een hele mooie grot. Een strand voor jezelf...

Aanvankelijk waren we van plan om via Atoko naar Kalomo te gaan. Maar door de avonturen van de voorafgaande dagen, hadden we het reisplan gewijzigd. We besloten om weer via Arkudi naar Poros te zeilen. Dat hier voldoende wind zou zijn, wisten we zeker. Vanuit Poros zouden we dan langs Meganissi naar Kalomo kunnen gaan. De verwachting kwam uit. Via Kioni, waar Fiona Weeds ons al vanaf de kade toezwaaide, zijn we naar Arkudi gegaan. Weer op volle snelheid. De zee was ruw. Zolang de boot optimaal functioneerde, had ik er volledig vertrouwen in. Maar als er iets haperde, kon dat vervelende gevolgen hebben. Opeens ontdekte ik, tussen Kioni en Arkudi, dat het roerblad in de roerkoning omhoog kwam. Dit had tot gevolg dat de boot minder goed bestuurbaar werd. Het shock-cord was, dacht ik, niet dik genoeg. Vervelend. In de luwte achter Arkudi kon ik het in orde maken. Het roer kwam door de grote snelheid omhoog. We hadden voor de zekerheid de fok gestreken. Het overstaggaan leverde nu problemen op. We werden opeens in volle vaart achteruit gezet tijdens het overstag gaan. Door flink aan de giek te gaan hangen konden we dit weer oplossen.
De reis verliep nu wat langzamer, maar zonder problemen met het roer. Een leuke ontvangst stond ons in Poros te wachten. Enkele Italianen kenden we nog van ons vorige bezoekje. Antonio Cicchino was met zijn vriend zo enthousiast, dat ze ons in een Italiaans televisieprogramma wilden hebben. Ze zouden contact opnemen met een tv-journalist en deze zou weer contact met ons opnemen. Wij wilden wel, maar het zouden wel meer Italiaanse woorden dan daden zijn.

woensdag 3 augustus

We zaten hoog in de bergen in Poros. Een lift van een Griek bracht ons hier. Anders waren we er zeker niet geweest. Een zeer eenvoudig bergdorp. We zaten in een etablissement, dat ik probeer te beschrijven.
Oud, sinds heel lang niet meer geverfd. Kleuren turquoise en zeeblauw in een vuile teint. De muren zijn overal voorzien van stellingkasten. Kennelijk is het tevens de dorpswinkel. Oude, met vliegenpoep bedekte peertjes en TL-armaturen. De TL-lampen zijn er misschien al jaren uit. Toch maar weer naar de vertrouwde gloeilamp. Zoals gewoonlijk zitten er enkel mannen. Wij zitten aan één van de slordig verspreid staande tafels. De houten vloer is er een waar veel op geleefd is. De sporen van een druk verleden zijn duidelijk zichtbaar. Een weegschaaltje, hier oud vuil, zou bij ons in een antiek zaak wel wat opbrengen. De toog heeft iets van de oude toonbank in de oude snoepjeswinkel in de Stationsstraat in Etten-Leur. Een hele mooie ovale blauwe vaas trekt de aandacht. Sierlijk staat deze op de toog te lonken. Het blijkt een tap te zijn. Hoog tegen het plafond staat de voorraad olijfolie. Door de openstaande ramen heb je een schitterend uitzicht op de zuidelijke hellingen van Lefkas. In deze kruideniersachtige tent met ontelbare schapjes met kartonnen prijskaartjes klinkt "Jailhouse Rock" van Elvis Presley. Dit alles in een heerlijke strolucht...

Terug op het strand zei een Italiaan:"It is not a trip, it is an adventure."
Weer op pad. Met wind! Via de zuidpunt van Meganissi langs mooie grotten naar Petallis en Kithro, een klein en een heel klein eiland. Met een bakstagwind langs de vuurtoren van Formicula gevaren. Voor de wind na een stormrondje koers gezet naar Kalomo-stad. Na de eerste scherpe valwind de fok voor de zekerheid gestreken. Concentratie tot aan het strand was noodzakelijk. Je zat op

je boot zoals een felle kip op haar kuikens zit. We landden op Kalomo temidden van een kudde schapen. Weer een totaal andere ontvangst. Kalomo is een zeer ruig eenvoudig eiland. Er zijn slechts drie auto's op het hele eiland.
's Avonds op het terras werden we getracteerd op zeer scherpe valwinden. Lekker om dan achter je pilsje te zitten. Op Kalomo hoorden we steeds het doordringende geluid van de vele ezels.

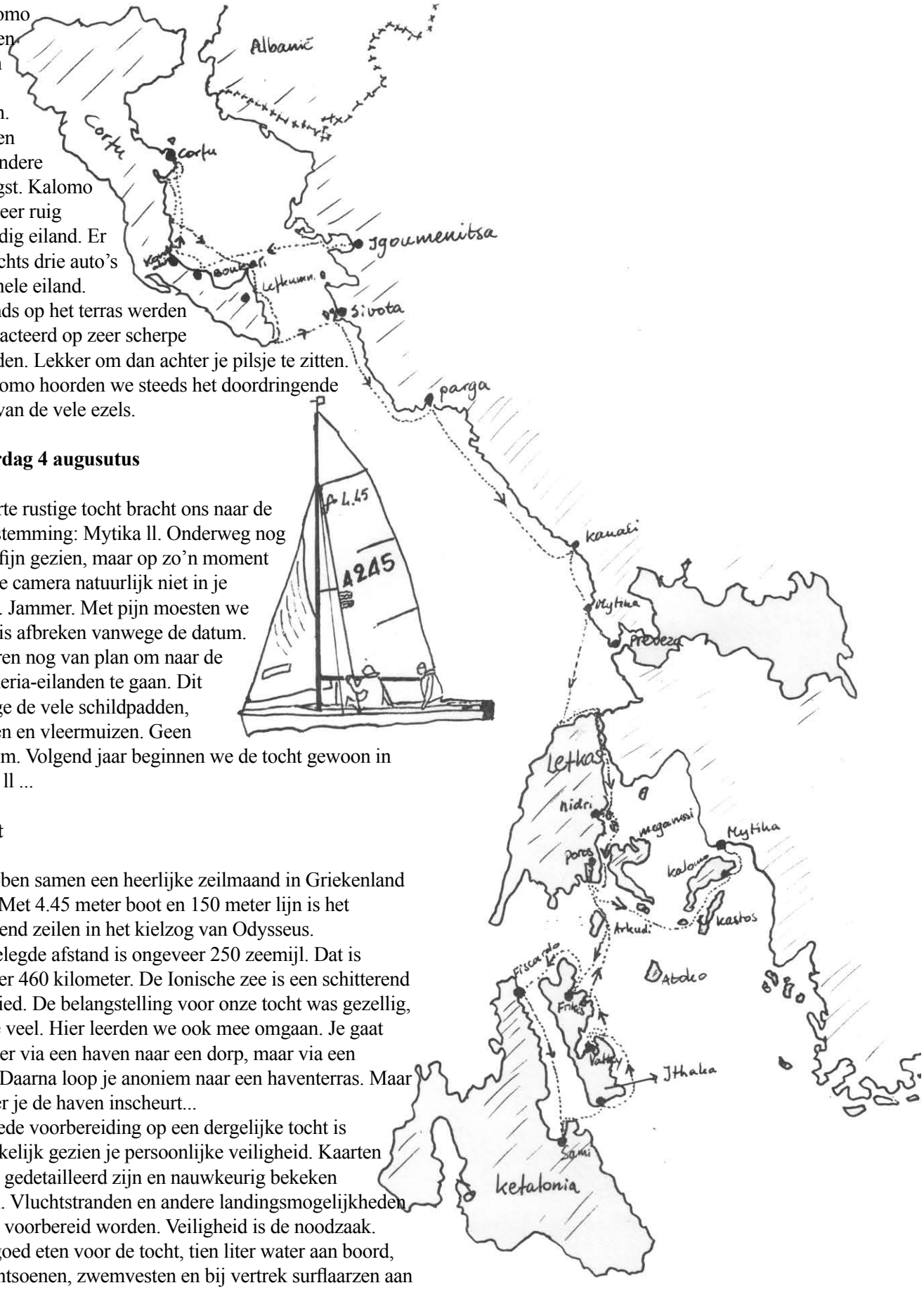

donderdag 4 augusutus

Een korte rustige tocht bracht ons naar de eindbestemming: Mytika ll. Onderweg nog een dolfijn gezien, maar op zo'n moment heb je je camera natuurlijk niet in je handen. Jammer. Met pijn moesten we onze reis afbreken vanwege de datum. We waren nog van plan om naar de Dragoneria-eilanden te gaan. Dit vanwege de vele schildpadden, dolfijnen en vleermuizen. Geen probleem. Volgend jaar beginnen we de tocht gewoon in Mytika ll ...

Tot slot

We hebben samen een heerlijke zeilmaand in Griekenland gehad. Met 4.45 meter boot en 150 meter lijn is het schitterend zeilen in het kielzog van Odysseus.
De afgelegde afstand is ongeveer 250 zeemijl. Dat is ongeveer 460 kilometer. De Ionische zee is een schitterend zeilgebied. De belangstelling voor onze tocht was gezellig, soms te veel. Hier leerden we ook mee omgaan. Je gaat niet meer via een haven naar een dorp, maar via een strand. Daarna loop je anoniem naar een haventerras. Maar wanneer je de haven inscheurt...
Een goede voorbereiding op een dergelijke tocht is noodzakelijk gezien je persoonlijke veiligheid. Kaarten moeten gedetailleerd zijn en nauwkeurig bekeken worden. Vluchtstranden en andere landingsmogelijkheden moeten voorbereid worden. Veiligheid is de noodzaak. Altijd goed eten voor de tocht, tien liter water aan boord, noodrantsoenen, zwemvesten en bij vertrek surflaarzen aan en bij aankomst zeker om de verwondingen van Kanali te voorkomen.
Ton, Ad, Henk, Jan, Pa Coppens, Vic, August, Marjet, Kees, familie De Klerk, Dim, Andreas, Georgos, Timoleon en in het bijzonder Erik Haverkorn, stik bedankt!

Gijs